

Benjamin Francis Webster
(1909 - 1973)
saxofonist tenor american de jazz

Originar din Kansas City, Missouri, Ben a studiat vioara, a învățat să cânte blues la pian de la Pete Johnson și a primit lecții de saxofon de la Budd Johnson. A cântat cu Lester Young în trupa Young Family Band. A înregistrat cu Blanche Calloway și a devenit membru al orchestrei Bennie Moten cu Count Basie, Hot Lips Page și Walter Page. Pentru restul anilor 1930, a cântat în formații conduse de Willie Bryant, Benny Carter, Cab Calloway, Fletcher Henderson, Andy Kirk și Teddy Wilson.

Cu Ellington

Webster a fost solist al orchestrei lui Duke Ellington începând din 1940, apărând pe "Cotton Tail". Johnny Hodges, un

saxofonist alto din orchestra lui Ellington, a avut o influență majoră asupra modului său de a cânta. Gunther Schuller a scris în 1989 că influența lui Hodges l-a îndepărtat de muza sa inițială, Coleman Hawkins. Webster a devenit un apropiat al lui Jimmy Blanton și Billy Strayhorn, ceilalți doi nou-veniți pe orbita lui Ellington.

Cu toate acestea, personalitatea lui Webster s-a dovedit a fi dificilă pentru majoritatea membrilor orchestrei și pentru Ellington. Nu era posibil, potrivit lui Mercer Ellington, ca tatăl său și saxofonistul să se aplece în aceeași cameră fără să apară o ceartă. Webster a plâns când a auzit că Blanton murise, dar, după cum își amintea baritonul Harry Carney, "După ce bea un pahar sau două, omul se schimba. Webster a părăsit orchestra în 1943. Se spune că a tăiat una dintre jachetele sport ale lui Ellington cu o lamă de ras, ca unul dintre ultimele sale gesturi ca membru al orchestrei lui Ellington. Clark Terry a spus că plecarea s-a datorat faptului că Webster l-a palmuit pe Ellington.

Cariera americană de mai târziu

Webster a lucrat pe 52nd Street din New York, unde a înregistrat frecvent ca lider și solist. În această perioadă a lucrat cu Raymond Scott, John Kirby, Bill DeArango,

Sid Catlett, Jay McShann și Jimmy Witherspoon. Pentru câteva luni, în 1948, a revenit pentru scurt timp în orchestra lui Ellington.

În 1953, a înregistrat *The Consummate Artistry of Ben Webster* (cunoscut acum sub numele de King of the Tenors) cu pianistul Oscar Peterson, care avea să fie un colaborator important cu Webster de-a lungul deceniului în înregistrările sale pentru diversele case de discuri ale lui Norman Granz. Împreună cu Peterson, trompetistul Harry "Sweets" Edison și alții, a fost în turneu și a înregistrat cu programul Jazz at the Philharmonic al lui Granz. În 1956, a înregistrat un album cu pianistul Art Tatum, susținut de basistul Red Callender și toboșarul Bill Douglass. Discul "Coleman Hawkins Encounters Ben Webster" produs cu saxofonist tenor Coleman Hawkins a fost înregistrat la 16 decembrie 1957, alături de Peterson, Herb Ellis (chitară), Ray Brown (bas) și Alvin Stoller (tobe). Înregistrarea cu Hawkins și Webster a consemnat întâlnirea a doi giganți ai saxofonului tenor, care s-au întâlnit pentru prima dată în Kansas City.

La sfârșitul anilor 1950, a format un cvintet cu Gerry Mulligan și a cântat frecvent la un club din Los Angeles numit Renaissance. Acolo, grupul Webster-Mulligan l-a susținut pe cântărețul de blues Jimmy Witherspoon pe un album înregistrat live pentru casa de discuri Hi-Fi Jazz. În același an, 1959, cvintetul format cu pianistul Jimmy Rowles, basistul Leroy Vinnegar și bateristul Mel Lewis, a înregistrat și "Gerry Mulligan Meets Ben Webster" pentru Verve Records.

În Europa

Webster a lucrat în mod constant, dar la sfârșitul anului 1964 s-a mutat în Europa, lucrând cu alți muzicieni de jazz americani expatriați și cu muzicieni locali. A cântat atunci când a avut plăcere în ultimul său deceniu. A locuit la Londra și în mai multe locuri din Scandinavia timp de un an, urmat de trei ani la Amsterdam, și și-a stabilit ultima reședință la Copenhaga în 1969. Webster a apărut ca saxofonist într-un club de cabaret de joasă speță în filmul albastru danez din 1970 intitulat Quiet Days in Clichy. În 1971, Webster s-a reunit cu Duke Ellington și orchestra sa pentru câteva spectacole la Tivoli Gardens din Copenhaga; de asemenea, a înregistrat "live" în Franța cu Earl Hines. De asemenea, a înregistrat sau a cântat cu Buck Clayton, Bill Coleman și Teddy Wilson.

Webster a suferit un atac cerebral la Amsterdam în septembrie 1973, după un spectacol la Twee Spiegheles din Leiden, și a murit pe 20 septembrie. Trupul său a fost incinerat la Copenhaga, iar cenușa sa a fost înmormântată în cimitirul Assistens din secțiunea Nørrebro a orașului.

Ben Webster a folosit același saxofon din 1938 până la moartea sa în 1973. El a lăsat instrucțiuni ca acest instrument să nu mai fie folosit niciodată. Saxofonul este expus la Institutul de Studii de Jazz de la Universitatea Rutgers din Newark, New Jersey.

Fundația Ben Webster

După moartea lui Webster, Billy Moore Jr. și administratorul averii lui Webster au creat Fundația Ben Webster, o organizație non-profit din Danemarca.

Fundația Ben Webster a fost confirmată prin sigiliul reginei Danemarcei în 1976. În actul fiduciar al fundației, unul dintre paragrafele inițiale sună astfel: "pentru a sprijini difuzarea jazzului în Danemarca". Trustul este o fundație benefică care direcționează drepturile de autor anuale ale lui Webster către muzicieni atât din Danemarca, cât și din SUA. Un premiu anual Ben Webster este acordat unui tânăr muzician remarcabil. Premiul nu este mare, dar este considerat foarte prestigios. De-a lungul anilor, mai mulți muzicieni americani au vizitat Danemarca cu ajutorul fundației, iar concerte, câteva înregistrări și alte evenimente legate de jazz au fost sprijinite.

**

Sunetul lui Webster, la saxofon tenor, oferă un sunet cald, tandru. O tehnică remarcabilă îi permitea vibrato și tremolo care îl făceau atât de special în jazz.

Contractul cu normă întreagă în calitate de prim saxofonist tenor cu Duke Ellington (1940-43) l-a adus pe Webster în prim-planul său, iar el s-a maturizat ca solist și muzician unic. Adesea, a interpretat solo-uri răgușite și mârâitoare pe numere în ritm alert, dar a afișat un ton bogat și răsuflat în balade. Melodiile sale erau directe, iar

sunetul său era imediat recognoscibil. Înregistrări ale unor numere de Ellington precum "Cotton Tail", "Chelsea Bridge", "Blue Serge" și "All Too Soon" prezintă solo-uri ale lui Webster care sunt considerate clasice.

Primul saxofon a fost brevetat de Antoine-Joseph Sax la Paris în anul 1846.

